

KAPITOLA DRUHÁ

Karlík Vypařílek

Karlík a já jsme nechali roztřesenou Pamelku Strašílkovou v podkroví a slétli jsme po schodišti dolů do předsíně, kde jsme našli Uschloše, jak se vznáší kolem stojanu na klobouky.

„Kde jsou živáčci, když je potřebujeme?“ zeptal se ho Karlík.

„Živáčci jsou strašně oškliví,“ odpověděl Uschloš a sraštil čelo. „Lepší bude obejít se bez nich.“

„Potřebujeme je, aby nám pomohli s klíčem,“ vysvětlila jsem mu.

„**NEPOMŮŽOU NÁM,**“ řekl Karlík a společně jsme odpluli k předním dveřím. „Tak především to byli živáčci, kteří Pamelu v podkroví zamkli.“

„Neudělali to schválně.“

Uschloš si zkřížil na hrudi svoje kostlivé
ruce. „Tabitko, nezastávej se jich. Jsou oškliví
a ty to víš.“

„Přesto nám to nic neudělá, když se jich zeptáme,“ trvala jsem na svém.

„Tady je nějaký živáček,“ řekl Karlík, který strčil hlavu skrz zeď.

„V tom pokoji jsem byla naposledy ještě jako živá,“ řekla jsem. „Co je to za místnost?“

„Je to salón,“ odpověděl jí Uschloš.

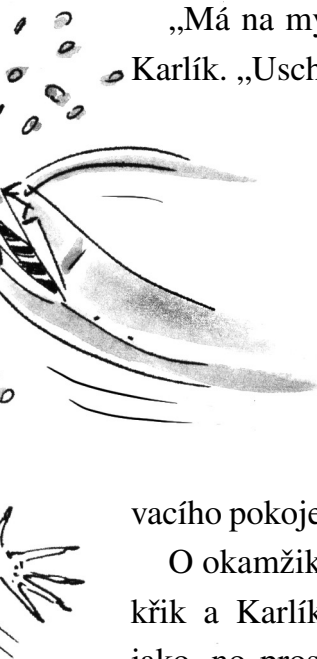
„Má na mysli společenskou místnost,“ řekl Karlík. „Uschloš je nemožně staromódní.“

„Já tomu říkám obývací pokoj,“ řekla jsem. „Aspoň to byl obývací pokoj, když jsem ještě žila.“

„Za mých časů byl život civilizovanější,“ posteskl si Karlík. Sundal z hlavy klobouk – je to zdvořilé – a prošel stěnou do obývacího pokoje.

O okamžik později jsme uslyšeli hlasitý výkřik a Karlík prošel zdí zpátky, bledý jako, jako, no prostě jako duch. **„UĚ, TO JSEM SE POLEKAL.“**

„Neměl jsi štěstí?“

„Ne, Tabitko. Byla tam jedna osoba, seděla v křesle a jedla kukuřičné vločky. Popřál jsem jí dobré ráno a ona vzala svůj táč se snídaní a hodila ho po mně.“

„Možná neměla hlad.“

Uschloš se zamračil. „Proč jsou ti živácci tak oškliví?“

„Já vám říkal, že nám nepomůžou,“ řekl Karlík a nasadil si klobouk zpátky na hlavu. „Budeme ten klíč muset sundat sami. Tabitko, ty přece dokážeš hýbat věcmi.“

„Hmm, moc dobře mi to nejde.“

„Jen se neupejpej. Jsi přece poltergeist.“

„Mohla bych to zkusit.“ Zavřela jsem oči, pak jsem je znovu otevřela. „Ne. Prostě to nedokážu.“

„Zkus to znovu.“

Zkusila jsem to a klíč se zahoupal. „Určitě si myslíte, že se před vámi vytahuju.“

„To vůbec ne,“ řekli Karlík a Uschloš zároveň.

„Promiň,“ řekl Uschloš Karlíkovi, „nechtěl jsem ti skočit do řeči.“

„Ne,“ řekl Karlík, „to já jsem skočil do řeči tobě. Tabitko, zkus to ještě jednou.“

„Tak se otočte,“ řekla jsem. „Nemůžu se soustředit, když se na mě díváte.“

Karlík a Uschloš se otočili ke zdi.

„Nedívejte se.“ Pořádně jsem klíčem zahoupala. Skřípalo to a cinkalo, ale klíč stále nechtěl spadnout z háčku.

„Ty za to nemůžeš,“ řekl Uschloš.

„Tvoje vina to není,“ řekl Karlík a upravil si kravatu. „Ten háček je prostě moc zahnutý.“